

SUSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranjer. 9'00 id. id.
Pagant per any, una pesseta de rebuix

EL POBLE: CATALA

DIRECTOR-GERENT
PERE OOROMINAS
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL
DIRECCIÓ
CARRER FORTUNY, NÚM. 2, TERS
TELÈFONS
Redacció, 723 - Impressió, 2,298

ANY VIII NÚM. 2.182

BARCELONA, DIVENDRES, 24 FEBRER DE 1911

UN NÚMERO, 5 CENTIMS

La creu y la llum

Els catòlics han trobat l'ocasió propícia per fonamentar un nou combat. Mentre els italians se disposen a celebrar fastuosament el 50 aniversari del seu renaixement, el Vaticà, que fins ha pensat en tancar les seves capelles tots els dies de les festes, prepara astuciosament els seus orques d'opinió per a què els homes se donin compte que des del moment que els Papes descendiren del seu poder temporal no s'ha aixecat a Roma altre monument d'art que l'estatua dedicada a Víctor Manuel. Y que aquesta, segons la sapientíssima y documentada opinió d'una Acadèmia italiana, no es, per la seva estètica, més que una horrible vergonya per a l'Art y per a l'Itàlia.

No és probable que la finalitat dels catòlics sigui, en aquest nou combat, de demostrar fins a quin punt són incompatibles en tots els temps l'Art y la Democràcia. Per això cal que'l crític disposi d'imaginació, d'inventiva y de gosiadus suficients per a crear una realitat, objectiva, fantàstica, distant de la veritat com el Sol de la Terra. Si a la majoria dels catòlics els sobra gosadia per aquesta empresa, els falta, en canvi, la intel·ligència; y més que l'intel·ligència, els falta poder matar en el seu món interior la certesa que tenen de que, aduc els més devots, comensaren a sospitar que Déu mai ha pres cura de lligar en el cel lo que'l Pontífex lligaven en la terra; que l'Església, per semblar infalible en un moment fixe de l'Historia, no ha pres cura d'assegurar la seva infalibilitat futura. L'Art y la Democràcia són dos conceptes purs que no'ls interessa discutir als defensors del dogma. Lo que'l catolicisme preté demostrar en aquesta data és que'l homes, apartats del poder del Vaticà—l'apartament de la fe no hi fa res—no poden realitzar cap obra de durada, no poden determinar cap època ferma. Per més que la mateixa Itàlia sigui un exemple en contra d'aquestes paraules, el catolicisme aixeca la veu apostòlica tronant contra tot lo que radiqui un decimetre més enllà dels seus reduïts dominis; y per a pregonar al món els seus evangelis moderns, se val de les mateixes imposicions contra les raons de sempre, sense comprendre que una idea abandonada en un castell de paraules y que un teorema és tant més cert y tant més científic, quant menys hipòtesis contingui. A l'Església no la preocupa esser bona; lo que la desespera és no esser única. No única solament en poder espiritual, sinó única en poder temporal.

Els espanyols venen obligats a fixar les idees sobre aquestes qüestions. Les creences religioses han creat en aquesta terra l'unitat política, les creences religioses han servit d'agutell per a les conquestes; les creences religioses han entrat en l'esperit de les lleis; les creences religioses han ençà les guerres civils y les guerres exteriors; les creences religioses han mogut els nostres estadistes, els nostres filòsofs, els nostres artistes, els nostres escriptors, els nostres generals, els nostres pedagogs. Les creences religioses han inundat, ofegant-la, l'ànima del poble... Espanya es, en aquest moment, l'obra de la fe, l'obra de l'Església, l'obra del catolicisme.

L'Italia pot senyalar en aquests dies de festa l'influència dels Garibaldins, que obliden el formatisme republicà per a unir-se a Depretis sota el pavelló real de Sabàdia, virtualment el sentit democràtic de la monarquia; l'Anglaterra pot determinar com a raó de sa conducta moderna l'intensitat espiritual dels puritans y l'obra de les «Trades Unions» y del liberalisme manchesteri; Alemanya pot trobar les bases de sa legislació reformadora en l'acció eficaç del mite y mitg de socialistes que s'extenen y s'agiten per

tot l'imperi. Espanya no pot justificar altres antecedents, per a limitar el seu pla d'avui, que la fe, que'l dogma religiós, que la Doctrina cristiana. Els intel·lectuals, les Lligues econòmiques, els partits polítics, les forces obreres, no han pogut desviar la corrent canalizada pels Reis catòlics. Tot lo més, lo que han conseguit és caure en les algues, remoure les y deixar-les desseguida tranquil·les, quietes. L'esperit lliberal—Reforma, Renaixement, Revolució—ha creat l'Europa. L'esperit catòlic ha deixat en la taula de dissecció per a què els homes enfondeixin en les entranyes, l'Espanya d'avui.

Què és Espanya? Cada espanyol començaria a formular-se aquesta pregunta y contestaria després amb tota seguretat. El pla en cada home se mou no ha sigut fixat per ell, sinó que ha estat conquerit y trasllat per altres homes; per això, al naixement y al morir, no senyalen lliurement la nostra voluntat, sinó que la nostra voluntat ve cobrida, oblidada, allisonada, per l'herència, per l'ambient, per la família, per la llengua, per lo que un filòsof modern anomenava «colaboradors amagats y colaboradores descoberts». Naix un ciutadà lliure quan naix un anglès; naix un esclau quan naix un africà.

En un país en que'l rei, en que'l Déu mai ha pres cura de lligar en el cel lo que'l Pontífex lligaven en la terra; que l'Església, per semblar infalible en un moment fixe de l'Historia, no ha pres cura d'assegurar la seva infalibilitat futura. L'Art y la Democràcia són dos conceptes purs que no'ls interessa discutir als defensors del dogma. Lo que'l catolicisme preté demostrar en aquesta data és que'l homes, apartats del poder del Vaticà—l'apartament de la fe no hi fa res—no poden realitzar cap obra de durada, no poden determinar cap època ferma. Per més que la mateixa Itàlia sigui un exemple en contra d'aquestes paraules, el catolicisme aixeca la veu apostòlica tronant contra tot lo que radiqui un decimetre més enllà dels seus reduïts dominis; y per a pregonar al món els seus evangelis moderns, se val de les mateixes imposicions contra les raons de sempre, sense comprendre que una idea abandonada en un castell de paraules y que un teorema és tant més cert y tant més científic, quant menys hipòtesis contingui. A l'Església no la preocupa esser bona; lo que la desespera és no esser única. No única solament en poder espiritual, sinó única en poder temporal.

Els espanyols venen obligats a fixar les idees sobre aquestes qüestions. Les creences religioses han creat en aquesta terra l'unitat política, les creences religioses han servit d'agutell per a les conquestes; les creences religioses han entrat en l'esperit de les lleis; les creences religioses han ençà les guerres civils y les guerres exteriors; les creences religioses han mogut els nostres estadistes, els nostres filòsofs, els nostres artistes, els nostres escriptors, els nostres generals, els nostres pedagogs. Les creences religioses han inundat, ofegant-la, l'ànima del poble... Espanya es, en aquest moment, l'obra de la fe, l'obra de l'Església, l'obra del catolicisme.

L'Italia pot senyalar en aquests dies de festa l'influència dels Garibaldins, que obliden el formatisme republicà per a unir-se a Depretis sota el pavelló real de Sabàdia, virtualment el sentit democràtic de la monarquia; l'Anglaterra pot determinar com a raó de sa conducta moderna l'intensitat espiritual dels puritans y l'obra de les «Trades Unions» y del liberalisme manchesteri; Alemanya pot trobar les bases de sa legislació reformadora en l'acció eficaç del mite y mitg de socialistes que s'extenen y s'agiten per

haurien donat permís per a l'ensar la moda. Ademés, que en dia de dijous gras no es gaire extraordinari recullir una mica la faldilla, molt menys que quan se juga a la corda.

Y era ahir també quan una colla de alegres artistes, prenent l'acord de sortir, cas de que la faldilla-pantaló s'extenguí, amb les seves amigues vestides amb calces. Serà escandalós, immoral, se produiran esvalots, ells ja ho saben, però quan la policia intervingui, faran valer el dret de les seves amigues a portar pantalons, y la policia se veurà obligada a retirar de la circulació tots els pantalons femenins, o a dilucidar ont acaba y ont comença l'exageració de la moda.

ENCARA, encara unes paraules sobre aquestes feminitats:

«La Libre Parole», la tribuna antisemita, abomina de la nova moda, acusant als jueus de la seva invenció. Confiam en que «La Veu de Catalunya» atribuirà a aquestes nous mals del vestit, als nacionals.

L'Empresa del Teatre Principal ha rebut, de la Junta de l'Hospital de la Santa Creu, la prohibició d'actuar els divendres de Quaresma.

La Junta de l'Hospital té un criteri unitari respecte als divendres. El dejuni no vol tan sols material, sinó també espiritual, establint un religiós respecte que va desde l'estómac a l'escenari. Pena entregar-se a la mediació, no n'hi ha prou, sens dubte, amb el bacallà, y desitja que actors, actrius y públic, dialoguin amb el rosari y no pas en les taules. Però l'Empresa ha obert un abonament per a

donar sis funcions en aquells dies de dejuni, en el Teatre Euterpe, de Sabadell. Els sabadellencs, doncs, gaudiran, entre altres obres, en les tristes vetlles dels divendres quaresmals, de la nova obra que entra en el repertori de la gentil Marguerida Xirgu, «La dama de les Camelles», ja traduïda al català, se diu que per en Vilaregut.

DOS detalls de l'enterrament den Nonell. Darrera del seguici, fins al carrer de Santa Agna, varen anar dues o tres de les dones que li feren de model. Elles, les professionals de la esposa, també se l'estimaven a l'artista, y li oferien darrer present de les seves línies, un geste de dolor. Y a l'arribar al cementiri, els pintors que acompanyaven el cadavre fins al darrer minut, en un dels enterraments que l'ensaren la caixa al nínxol, reconegueren al primer model que va tenir en Nonell.

Avis als pescadors

Demà publicarà EL POBLE CATALA la llista definitiva dels pobres pescadors que van morir en el temporal del 31 de janer, amb expressió de la família que deixaren : : : : : Aquesta llista s'ha fet amb les notícies donades oficialment al nostre Director pels senyors arcaldes de les ciutats, viles y pobles de la Costa catalana : : En la relació de demà, no més hi constaran els noms dels que perderen la vida. Un altre dia publicarem la llista dels naufrages supervivents, en la que s'inclouran els noms de tots els que trobant-se en les barques perdudes van salvar la vida : : Per últim publicarem una tercera relació en la que constaran les barques y ormeigs perduts amb els noms dels seus propietaris y la valua de les perdes o desperfectes : : : : : A tota la gent de mar EL POBLE CATALA els agrairà que l'ajudin a esmenar els errors involuntaris que puguin haverhi en aixeeixes relacions que servirán de base a la distribució de les quantitats recullides en la subscripció popular : : : : :

SALO PARÉS

Han exposat la darrera setmana alguns artistes d'antiga nomenada: don Joan Baixas, amb els seus efectes de sol d'un realisme atent y sincer; els senyors Brull y Tamburini, idealistes, malabaristes destres dels tons grisos; els senyors Sans Castañó y Torres Fuster, no tan hàbils. Sobresurten els bodegons del senyor Creu, que, com llampants y efístats y so bre tot, pintats amb un abús de l'uni dor, defectes que neutralisen totes les belles condicions d'aquies notable artista, cosa que fa ferem remarcar quan l'exposició que l'any passat el mateix autor organitzà en la mateixa galeria Parés; en aquella indigna factura de senyoreta hi contrasten un xic grotescs aquells grups de color hiperbòlics dels punts brillants. Se veu que'l senyor Creu vol donar massa satisfacció al públic intel·ligent, y, al nostre entendre, no'n tindria cap necessitat, doncs, el públic també compraria la seva pintura vigorosament pintada, on ell pot fer, solament suprimint les dolures de l'uni dor y les coloraines massa barbres. — S.

DR. BOADA Vies urinàries. Malalties de la pell. Raigs X. Extirpació radical del pèl moix. **Corts, 642.** De dues a quatre y de sis a set tardes.

DR. CASTELLARNAU VIES URINÀRIES.—Tractaments moderns d'efectes ràpids.—Consulta econòmica de les cinc a dos quarts de nou.—RAMBLA DEL MITG, 11, PRAL.

David Ferrer & Companyia - (S. en C.)

CALOR	Moderns radiadors de vapor per gas.
FRED...	Màquines frigorífiques y pera fer gas
FOC....	Bombes y material pera bombers.
AIGUA	Instalacions pera aixecarne.

Carrer de Corts, núm. 586 - Barcelona.

NOTES ARBITRÀRIES

AL MARGE DE

L'ALMANAC DELS NOUCENTISTES

ELADI HOMS: De les vocacions. Podria també dir-se dels comensaments. No coneix altra cosa comparable al comensar, però el qui té la voluntat d'una obra, no res més fàcil per a ell que desconeix aquesta voluntat. Moltes obres se malaguenyent perquè no surten de l'estat cerebral de projecte, o si són començades, per manca d'unitat interior, no són en realitat un grau de realització, sinó una aparença de realització. El comensament i surt està generalment en proporció directa amb la magnitud del projecte. Per això jo no crec gaire en el gran projecte de Jausseu. Si la grandesa de Barcelona depèn de seu projecte, queden assegurades la riquesa de Sant Martí de Provençals y el predomini de la plasa de Catalunya. Fou el mateix gran defecte de Leonardo de Vinci. Potser també el del nostre Maragall, desde «la oda infinita».

HOMER. Schille va dir d'ell, que'l si-gne s'hi reflectien com en un mirall. El nostre si-gne s'hi ha vist tan germà d'ell en desitjos de puresa y d'harmonia, que amb una gran joia y una gran naturalitat, ha dit: soc clàssic! Així com el si-gne que'l precedeix va dir: soc romàntic!

JOSEP CLARA: De la nuditat. De-candiment del cos d'una fembra que té tot l'aire de la barriana de l'Arxiprest de Hita. També podria esser la minyona de Molinere, té les línies grasses y flonges y en el rostre una expressió inexpressable. En Josep Clara posa fermesa fins en les formes flonges d'un ventre que no és amb la maternitat que s'ha marcat.

A. PI Y SUNYER: De la Morfologia. «L'organisme resulta de les seves funcions. Y amb la funció s'exagera la separació de fragments de la molècula viventa... Es llei biològica general, que tota separació material que pugui esser compensada, dona lloc secundàriament a una formació més activa que la original...» Aquestes afirmacions dutes a la Política són una fórmula eficaç de l'intervenció. Intervent és actuar per a fer dependre del cos polític, una part de materia com a una pera formatià materia com a tres. Despendre del prejudici «República» per a comensar el procés de reparació «Socialisme». Despendre de les nostres «patum» polítiques arreuconantes en el quarto fosc de la «Veneració» per a venir als joves amb tota la llur irreverència creadora.

RICARD CANALS: De la maternitat. La mare que alletia al seu fill. No més li manca aquella anella de claretat amb que Botticelli envoltava les Verges. Però potser desaxocuria amb les espalltes massa amples y els pits sobrament uberrims. A més, la claretat potser també distreuria a l'infant. Això vol dir que hem arribat a un sentit més humà de la pintura. Y quan Canals deixi aquest mite que fa quatre sigles va deixar Botticelli, no tindrà contra d'ell, al trobarlo acompanyat d'un músic de l'època de Shakespeare, cap mite d'enveja.

PERE OOROMINAS: De la ciutat. Pos a la primera pedra-imatge de la nostra Mitologia, la que en Francesc Sitja voldria, quan diu: «Jo crec que Hèrcules va fundar la nostra ciutat». S'ha observat que les obres del temps en que'l homes eren esclaus, són més belles que les obres del temps en que són lliures. El temple de Pergam es més bell que'l Palau de Justicia de Bruxeles, possem per cas. Era l'armonia lo que feia'l miracle. En Pere Oorominas cerca l'armonia nova en el voler, y creu, en conseqüència, que no hi ha altra poesia més humana y fortificadora que la presència de l'obra acabada en les nostres mans. Zeus, ens ha inspirat la fauna dels seus amors. Hèrcules, la dels seus treballs. Per això en Pere Oorominas creu que la nostra ciutat si-gué fundada per Hèrcules.

FRANCESC SITJA: De l'art clàssic. En Sitja veu en la Mitologia, un canón; en la seva formació, un exemple, y desitja que a Catalunya se formi la Mitologia dels seus grans homes. A Grecia tot es bell, perquè tot es fet a la mida de l'home. La Mitologia sobre tot, desitja això per a nosaltres, es la més pura mostra d'adoració per l'art clàssic.

ARAGAY: Del comerç. Dos grans barcos que esperen en el port. Taca negra sobre un fons de claretat esfumada. L'art d'aquest nou artista, Aragay, ens fa tornar a la memoria, amb una nova vive-sa, aquelles paraules de l'Oscar Wilde: «La intensitat y no l'amplitud el fi veritable de l'art modern».

XENIUS: De la gloria. El bon jutge municipal, davant el quadre fotogràfic amb els retrats dels seus condeixebles, den Maragall no'n recorda més que'l segon cognom... «Maragall... y Gornas». Molts homes, intel·lectualment, no surten mai de l'infantesa. Y la gloria no s'ha fet per a les criatures, perquè no la compren. Un nen de cinc anys posa més atenció al sentir nomenar a l'apotecari de davant de casa seva, que al sentir nomenar a Goethe. La gloria, en darrer terme, creix a mida que disminueixen els condeixebles del gloriat. Es així que Jordi de San Jordi es més gloriós que'l general Prim.

CARRERAS ARTAU: Del Dret. L'educació del sentit de lo col·lectiu serà la forma de donar eficaçia social al sentit comú, o lo que val igual, a fer racionalment possible el Dret.

XAVIER NOGUES: De la maternitat encara. La mare apreta un dit sobre la gaita d'un infant que du al braç, y a sa vora camina un altre infant nu, que mostra amb joia un raim. Més enllà, una dona amb dos canis. Simplicitat de línies que amb llur relleu fan veure—al qui sab veure—un color inexistent. Quan un dibuix té vida, té color. Quan un color no té vida, no té línies.

JOSEP LLEONART: De la feminitat. Heu vist a Teresa, y diu que la presència del seu cos seguirà essent com el veritat més clara que podem assolir fins després de conèixer els mèrits de caràcter, o fins després de saber des finimes causes d'aquella visió primerax. Oh! es així, perquè lo que viu—diu Goethe—se forma una atmosfera entorn. Y el cos de la dona hi posa ademés, en aquesta atmòsfera, aquell encís inatant que omgna la bella fauna de les Sirenes.

JOSEP PIJOAN: De les terres velles. Visió de Menorca, en versos lliures a la nova manera, però sense gosar a jumar l'amplitud del vers alexandri amb la breu tirada del trísilab, com fa un Vi-lle-Guifin per a obtenir grans efectes de sonoritat. En Pijoan els cerca més aviat en la llibertat de les rimas alternades de assonances o versos en blanc. Poeta plàstic, en Pijoan. Posa en contacte, per contrast d'imatges, les cabres seques pasturant en els grans plans de roca y les murallades dolopies, contrast de la petitor de coses vives amb la grandesa de coses mortes.

TORNE ESQUIUS: De l'infinitat. No hi ha pas solitud en eixa cambra amb una taula de flors y la finestra oberta. Que les cadires fan companyia a les flors de la taula y les flors senten en l'aire que ve de fora la seva companyia. El gerro amb les flors, fa que aquest dibuix de la cambra sense persones, pugui tindr-se «De l'infinitat». Així mateix, la Síinx en mig del gran desert, fa una gran companyia amb el seu silenci, però no pas companyia íntima, perquè no té perfum, lo qual fa preferides les flors del gerro a sobre la taula que la Síinx en mig del desert.

JOAQUIM FOLCH: Dels homes nous. Aquests, diuen:

«Y sabem de cada espiga tot el blat que hem de collir...»

Confiansa en el demà, nascuda de la confiança en si mateix. Confiansa que dona'l sentit jove y esser home nou, perquè allavores

«Le jour sort de la nuit comme d'une victoire...»

Y el blat surt de les espigues com una altra victòria. Després de les victòries del pier fecundant, les de la voluntat nodridora.

ALEXANDRE PLANA

EL CLERGAT Y LA REPÚBLICA A PORTUGAL

Qui no recorda amb delectansa aquella deliciosa silueta del pare Salgueiro que l'Eça de Queiroz ens dibuixa en una de les seves cartes a Madame de Gouarre? El gloriós ironista ens diu que el Pare Salgueiro resumeix, amb una fidelitat de índex, el pensar, el sentir, el viure y el semblar de la classe eclesiàstica a Portugal. Pera ell, pare Salgueiro, «el sacerdot», no obstant, ama y acata com un dels més útils fonaments de la societat no constitueix, de cap manera, una funció espiritual: sinó única y terminantment una funció civil. Mai desde la seva parroquia d'entrada, pare Salgueiro s'ha considerat sinó un funcionari de l'Estat, un empleat públic, que usa uniforme—la sotana, així com els guardes de la duana el «rayadillo»—y que, en lloc d'anar a la oficina cada dematí per a omplir o arxivar folis, se'n va, dia de feina y dia de festa, a una altra oficina, ont, per comptes del pupitre, s'hi aixoca un altar, hi diu missa y administra's sagrats. Les seves relacions, per tant, no són, mai han sigut, amb el cel (del cel solament li interessa si està nivell o clar) sinó amb la Direcció general de Gracia, Justicia y Negocios Eclesiàstics. Fou a aquesta qui el col·locà a la seva parroquia, no per a continuar l'obra del Senyor guiant mansament els homes per la via dreturera y neta de la salvació (que d'aquesta missió no'n cuiden els ministres de l'Estat) sinó com a funcionari, per a executar certes accions públiques que la llei determina a major prestigi de l'orde social: batutar, confessar, casar, enterrar els feigresos. Eça de Queiroz, va dibuixant, amb completa encia, l'abacial figura de l'incomparable Pare Salgueiro, «la seva ignorancia es deliciosa—ens diu—Fóra's rars episodis de la vida de Jesús... res més sab dels Evangelis, que, per això, considera en molt bonica. Lo que també diverteix—conti-

nua Eça—es el seu desconeixement absolutament candi dels orígens, de l'Historia de l'Església. Pare Salgueiro s'imagina que el Cristianisme va fundar tot d'un pleig, un dia (de segur un diumenge) per miracle flagrant de Jesucrist. Es liberal, desitja més progrés, bemparà dels beneficis de l'instrucció y està suscrit a l'«Avansat «Primerio de Janeiro».

Y així per l'estil, el bon Eça esmenta la vida física, aburgasada, de l'incomparable Pare Salgueiro; el zel de correctísim funcionari; la seva innocència mondanitat; el seu respecte als superiors garranques; la seva adhesió calorosa al que fe polític; la seva escrupulositat en la aplicació de les tarifes dels sermons, segons la gloria del Sant panegirista; el seu lleialisme al quefe de l'Estat... En fi, pondera Eça de Queiroz, «Jesús no té millor samarrius».

Pare Salgueiro, es—salvant comptades excepcions—la regla general, la figura representativa del clergat portugués.

Es clar que aixeeixa excelent «creació», nascuda de vuitanta anys de constitucionalisme monàrquic, no constituïrà per a la novella República Portuguesa un obstacul insuperable a tota la reforma de la legislació eclesiàstica y no guerejarà pas amb fe de marre, contra la futura laic-sació de l'Estat. Funcionaris complidors de la República, actuaran els lleis amb la sumissió d'un respectuós ciutadà del nou regim.

En l'esperit lliberal y ample dels clergues lusitans a la fàisi del Pare Salgueiro, la República ja s'hi entressa jo-sament: ells entraven en les comissions municipals, presidien ajuntaments, tenien representació a les Corts, donaven candidats tonsurats a regeneradors, a republicans, a nacionalistes y a progressistes. Els caciuejaven en alguns districtes, ells feien d'insubstituíbles agents electorals, ells intervenien en totes les polítiques, y, entremig de l'encesa lluita partidaria y confragiació de les camarilles monàrquiques, ells esperaven sense rezeles l'adveniment de la República.

Hi havia precedents. El bisbe de Vigen, aqueixa gloriosa figura del constitucionalisme. El canonge Alves Mendes, de verb eloquentíssim, camarada amicisim de Castel, les obres del qual se sabia de cor, per un prodigiós esforç de la memoria. El Pare Patricio, gran orador, lliberal convicte. Pacheco, qui fulmna desde la trona la conducta del rei assassinant.

Respectuós amb la nova forma de govern, el clergat portugués no serà un destorb per a l'obra laica de la República, sempre que aquesta vetlli noblement per la seva situació econòmica, el present y l'avenir de les honestes llars eclesiàstiques.

Car el clergat, es avui tan gelós y digno com ho era, fa quinze anys, el il·lució Pare Salgueiro, d'Eça de Queiroz.

Oh, si «Pare Salgueiro ja ha oblidat regaladament la significació teològica y espiritual del casament: però casa, y casa amb manya, amb bon rigor litúrgic, amb bona fiscalitació civil, repassant escrupulosament els papers, posant en la benedicció tota l'unió prescrita, perforce en unir les mans amb l'estola, cabal en el barboteig del llatí, car es subsidia per l'Estat per a casar bé als ciutadans, y, ell, funcionari gelós, no vol complir defectuosament funcions que li són pagades a la bestreta.»

ZE POVINHO.

L'ENTERRAMENT DEN NONELL

A les notu del matí, no's podia passar pel davant de la casa mortuoria. Els carros que hi venien, tenien de retrocedir. Y com que era l'hora del mercat de Santa Caterina, tot el carrer Baix de Sant Pere n'era ple de gent encurioida. Hi havia un ambient de placidesa, de ciutat que comensa a feinar en la pau matinal. Fins corria alguna gitana vencent puntes, desvellant el record de les gitanes pintades pel pobre Nonell.

Prop de dos quarts de deu, va tarrencar el cotxe. Damunt la caixa s'hi veia un munt de flors, les flors que han acompanyat en la seva mort, an en (Nonell). La redacció del «Pàpit», va enviar, a casa den Nonell, totes les necessaries per a cobrir el cadavre. Ademés de les flors, hi havien tres coronas: una del Saló de les Arts y els Artistes; altra, del Círcol Artístic, y altra, del «Pàpit». En Pascual Monturiol, colòca, entre elles, uns poms de violes.

Imposible recordar tots els noms dels acompanyants. Recordem an en Miquel Utrillo, els germans Oslé, en Ramón Casas, en Sunyer, vingut de Sitges; en Gargallo, en Rahola (F.), l'Hurtado, en Pere Corominas, l'I. Smith, en Canals, l'Eliseu Meifren, en J. Borralleras, l'Horta, en Camps, l'Aragay, en Pujols, en Ferrater, l'Egozcue, Alexandre de Riquer, l'Jordi Juli Vallmitjana, Ignasi Iglesias, l'J. M. Jordà, Pascual Monturiol, l'J. Pascual, Colom, Labarta, Bagnaria, Segura, l'J. B. Parés, Fuxà, Emili Cabot, Brunet, Marian Fuster, Francisco Casanovas, Raventós, López Proó, Prat Gaballí, Marius Aguilar, Padilla, Solà, Tarragó, Joaquim Folch y Torres, Valenti, Josep M. Junoy, Serra, Dalmau, Mestres, Rovira, Olivé, Toró, Mori, Soto, en Sandimenge, en Gili y Rong, en Surinyach Senties y cent més. Ademés, hi anava una comissió del C. N. R. del districte segon.

A despedir el dol, cosa curiosa, així com en altres terres, complert el rlevar d'amistat tothom se retira desseguida, ahir tothom se va quedar parat, acompanyant a la família, que havia presidit el dol. Y no hi va haver prous cotxes, y n'hi havien molts, per a portar tanta gent com volia acompanyar, fins al darrer minut, el cos de l'Isidre Nonell.

Així, plens de fervor, varem arribar al cementiri. Y així, descoberts, resant tots amb el cor una oració de dolor, l'enterrarem. Ara, que visqui per sempre més el nom de l'Isidre Nonell entre'l homes, que la seva vida de treball, de llibertat y d'alegria, ens sigui llei per a la nostra.

CRÒNICA DE FORA

CATALUNYA - ESPANYA - EXTRANJER

(PER TELEFON
Y TELEGRAF)

CONSELL AL PALAU

Les agressions a Melilla.-El Govern i els conservadors.-Les Corts.-El procés Ferrer.

Altres noves
Madrid, 23 febrer. — El Consell celebrat al palau ha sigut molt interessant, i ho demostren les manifestacions que ha fet el senyor Canalejas.

—En primer lloc — ha dit — he fet consideracions davant del rei sobre la política anglesa i he recordat la darrera votació contrària al veto de la Cambra dels Lords, però exposar la farsa política que té la opinió liberal.

També he parlat de l'actitud dels representants irlandesos, fins ara favorable al Govern.

Després he parlat dels incidents ocorreguts a les mines del Ríu, que s'oposaven amb tanta força a la llibertat de treball com a la llibertat de la indústria.

El primer ho fou per venjança i els segons com a conseqüència de robos.

Hem acordat en el Consell ordir l'actitud del capità general de Melilla.

Es clar que aquest acord no té menys caràcter de reconeixement, perquè el Govern no té més lleuger motiu de queixa contra el general Aldevela.

També s'ha parlat de la organització militar de Melilla i de la forma en que s'està fent.

Després m'he ocupat d'altres assumptes interessants.

No pot passar inadvertida per un govern liberal la campanya de difamació que han iniciat alguns periodistes conservadors contra el Govern i que ha sigut autoritzada pels òrgans més importants de Madrid. Se tracta de l'actitud d'un partit, com el conservador, cridat a ocupar el poder.

Primer varen fer la campanya dels periodistes d'aquest partit, després l'han continuada amb la campanya dels periodistes de l'altre part, i així no pot continuar sense que s'acabí qui realitza aquesta campanya.

Cal aclarir si's tracta de una campanya liberalista, en qual cas tindran intervenció els tribunals de justícia, o si's tracta de una campanya de persones afectes al poder.

En aquest cas tinc d'anar immediatament al Parlament per arrotjar la situació i per deturar la boia de neu que s'està formant.

Cal concretar: s'ha d'actuar tot lo que se diu; perquè no's pot parlar de negocis i comissions, ni de prebendes d'amics, sense donar-los les proves de l'acusació.

Y així tinc de exigir, perquè puguem governar s'ha de tenir la confiança i el respecte de tots.

Per aquesta causa aniré a les Corts, i el primer dia embestiré la situació; sortiré al pas de les murmuracions i jo i els meus companys hauré de presentar proves.

Abans de governar se té d'esser caval·ler.

Sens dubte's tracta de restar-me forces en els moments en que més les necessito, perquè ja secunden aquesta campanya els periodistes de la extrema dreta; però jo no puc consentir-hi i en últim cas, quan que no tinc res que perdre, jo tinc liquidat tot, adoptaré la resolució que cregui més convenient.

Després he parlat en el Consell del palau, sobre les proximes tasques parlamentaries.

A propòsit d'això, he donat compte d'una carta que he rebut del president del Congrés, del senyor Lerroux, el qual manifesta que no pot assistir a les primeres sessions de Corts perquè té de preparar el i els seus amics les eleccions provincials. Quan se celebrin aquestes, el senyor Lerroux i els seus amics vindran a Madrid.

Després he parlat de la decisió del senyor Lerroux de no assistir a algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

El senyor Lerroux podrà atressar algun debat, com el del procés Ferrer; i consti que amb jo dit no vull fer cap càrrec a ningú.

EL CONFLICTE RUS-XINO

TO AL... RES-XINA RECULA

Petersburg, 23 febrer. — El conflicte rus-xinès queda ja reduït a les diàlisis i regateigs tradicionals en el govern xinès, sempre que's tracta de fer concessions a les dues potències.

Amé una llesta que fa honor a la eficaçia de les paraules russes, el govern xinès ha decidit donar resposta a les qüestions plantejades desde ja vuit anys entre les dues nacions.

Les notícies que donen els periodistes d'aquí, donen que Xina, en principi dona satisfacció a les pretensions de Rússia i se declara lleialment disposada a realitzar el tractat de 1858.

El govern rus, sense voler apurar la cosa i aprofitarse de la situació, s'ha declarat satisfet per aquesta resposta i ha sospès les disposicions preses per efectuar la demostració militar, en el cas de que Xina s'hagués negat a donar satisfacció.

La opinió russa veu bé aquesta solució i elogia a la diplomàcia del seu país. Els diaris protesten de que s'hagués atribuït propòsits béics a la nació, amb motiu d'aquest conflicte.

Se nega que el fet de Rússia signar a conseqüència de l'entrevista de Postdam, pugui abans d'aquesta conferència entre sobirans ja s'havia acordat per la reclamació a Xina.

NOTES CURTES DE L'EXTRANJER
Londres, 23 febrer. — El capità Simón que manava el dirigible "Zeppelin", quan la temptativa que feu d'atravesar l'Atlàntic, ha dit que està construint un nou dirigible, en el que provarà de fer el mateix viatge, sortint de Cincinnati a primers de juny, si el temps li acompanya.

Roma, 23 febrer. — A. M. Tiphaine, que el servei de monopolis de Tunis, se li ha concedit la cessantia, per tres anys, però que pugui encargar-se de la direcció del monopoli del tabac al Marroc.

Londres, 23 febrer. — Lord Lansdowne ha anunciat a la Cambra dels Lords, que's proposa presentar un projecte modificant la constitució d'aquesta Cambra.

Així se considera com una resposta al projecte del Govern sobre el veto dels Lords.

Ottawa, 23 febrer. — L'immigració al Canadà durant l'any passat ha sigut de 350 mil persones. Aquest any se creu que la suma pujarà a mitg milió. La majoria són anglesos.

MALALTIES SOSPILOSES
París, 23 febrer. — De Beauvais han comunicat que ahir morí un vell de 77 anys i un jove de 4 i mitg, que vivien a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

ELS CONFLICTES SOCIALS
Bilbao, 23 febrer. — S'han reunit en el Centre Obrer les quatre societats dels molls i la dels carriallers, acordant actuar el boicot que han declarat els carriallers al tramvia de carga, arribant a una mateixa casa, a Domesle, presentant símptomes sospitosos.

El metge civil que li assistí ha declarat que's tracta de casos oleriorífics.

Tot seguit s'ha traslladat a Domesle l'inspector d'Hygiene, per fer la oportuna informació.

Practica aquesta, l'inspector de Hygiene ha telegrafiat al ministre de l'Interior que els dos casos anunciats com a sospitosos no són de cap malaltia contagiosa i que no hi ha cap perill de colera ni de tifus.

Un calendari nou

encara'l sistema mètric, vol que s'estableixi un nou calendari

Londres, 23 febrer. — El diputat anglès Pearce ha presentat a la Cambra dels Comuns una proposició de llei reformant el calendari de la següent manera: Cada any tindria 364 dies, més un dia lliure que seria anomenat «dia de l'any», després del qual vindria el primer dia de l'any.

Cada trimestre tindria 91 dies i els dos primers mesos de cada trimestre 30 dies i 31 el darrer.

Els anys de traspàs tindrien ademés un dia lliure després del 31 de juny, que fora festa, com l'altre dia lliure de l'any.

La Pasqua seria sempre a una data fixa, el 14 d'abril. Nadal seria sempre en diumenge, igualment com el primer de setembre.

Els dies de festa serien sempre en data fixa.

El Congrés internacional de Cambres de comerç, lo mateix que les associacions industrials i comercials britàniques, aproven aquesta proposició, perquè l'uniformitat dels dies feries en tot Europa, seria un benefici per al comerç.

MINISTRE MORT
París, 23 febrer. — Sotpadament ha mort el ministre de la Guerra de França, general Brun.

LA MA NEGRA
Londres, 23 febrer. — Comunicat de Nova York al «Daily Telegraph» que la Ma Negra, no havent pogut logar que li fos entregada determinada quantitat per dos italians, als qui perseguia fa temps, ha fet explotar una bomba al celobert de la casa que habitaven.

Han resultat ferits 20 estendants.

Altres han sortit, a mitg vestir, al carrer, que estava cobert de neu.

Els danys materials són de considerable.

CONTRA'LS LORDS
Londres, 23 febrer. — La Cambra dels Comuns ha aprovat el «Parliament Bill», o projecte contrària veto dels Lords, en primera lectura, per 351 vots contra 227.

El resultat de la votació ha sigut agraït amb aplaudiments frenètics.

LA VIDA D'UN REI SE DIVORCIA
París, 23 febrer. — La baronesa de Vanghan, viuda morgàtica del rei Leopold de Bèlgica, i casada, com se recorda, amb el seu administrador M. Durieux, ha sol·licitat el divorci.

Totes les temptatives de reconciliació entre els desvinguts esposos han fracassat.

El tema donat motus cròniques a la premsa europea.

ALEMANYA I ITALIA
Berlín, 23 febrer. — Un periodista alemany ha intervint al senyor Baccelli, ministre italià, sobre l'anunciat viatge del Kaiser a Italia, sospès després oficialment.

El senyor Baccelli ha dit:

El no anar Guillem II a Italia ha estat molt simpàtic que allí tenia la Triple Aliança, l'ausència de l'emperador en les festes italianes, serà interpretada en el sentit de que'l Kaiser, que repasa en la patria de Luther, posat a escullir entre Italia i el Vaticà, preferirà aquest darrer.

Les conseqüències d'aquest acte de Guillem II tindran naturalment influència sobre les relacions entre els dos pobles.

LES ELECCIONS A GANDESA
Gandesa, 23 febrer. — Reunits els elements esquerrans i afins del districte, han acordat en assemblea i per aclamació presentar candidatura república autonòmica, que la formaran els senyors Josep Anguera, Pere Alés i Joan Alemany.

L'entusiasme amb que s'ha rebut l'acta, és gran. Els noms de les tres persones són ja seguretat d'èxit.

UN CAS DE MORT APARENT?
València, 23 febrer. — A l'hospital provincial de la Misericòrdia, està cridant aquest dies l'atenció dels metges un cas digne d'interès. Se tracta de lo següent:

El divendres passat va sofrir un atac febril al cor un individu de 21 anys d'edat, acutí a l'establiment.

L'atac cardíac va revestir caràcters tan greus desde'l primer moment que a les poques hores el malalt havia mort.

El metge de l'establiment, que l'havia assistit, va notar en el cadàver l'ausència de tot símptoma que precedeix a la descomposició, i en vista d'això, tement que pogués tractarse d'un cas de mort aparent, va disposar que no se li dongués sepultura però tenint en observació.

Així se va fer, i desde'l divendres continua el cadàver en el mateix estat que moments després d'haver ocorregut la defunció, sense presentar senyals de descomposició.

Fins els lavis presenten el color rosat propi de la vida.

Els metges i dependents de l'hospital el visiten constantment per si's tracta de un cas de mort aparent.

LES FALDILLES-PANTALONS
Madrid, 23 febrer. — La nit passada s'han repetit els escàndols pel carrer per les faldilles-pantalons.

A la porta del Sol, dues dames que han sortit vestides amb aquestes faldilles, han sigut seguides per un grup nombrosíssim fins al carrer del Mesón de Paredes, que està a bastanta distància, ont l'avalot ha alcançat tals caràcters que s'han donat a conèixer en un portal, demanant un abric bastant llarg a unes velles i sortint amb ell al carrer, agafant allí un cotxe.

A les onze de la nit, a la porta del Sol, altres dues dames han sigut objecte de les mateixes manifestacions de protesta.

Han sigut seguides fins al teatre d'Esclava, on la protesta ha augmentat, temint d'intervinihi els guardes i desapareixent les dames.

S'BR'EL TABAC
Madrid, 23 febrer. — El senyor Canalejas referint-se a les declaracions que sobre'l tabac li atribuïx «La Correspondencia», reconeix que són parafrasis d'un discurs pronunciat en la darrera legislatura, però que no's referien al senyor Cobian.

LO QUE DIU "LA ÈPOCA"
Madrid, 23 febrer. — «La Epoca» afirma que abans de marxar el senyor Cobian cap a Puerto de Santa Maria, reitirà al senyor Canalejas els seus desitjos de dimidir.

El problema de Canaries

Quarta sessió de l'Assamblea

Tenerife, 23 febrer. — Amb assistència del senyor Sol y Ortega s'ha celebrat la quarta sessió de l'Assamblea provincial.

El lletrat senyor Carrera demanà que s'apassin les recortes de Canaries.

Ha dit que la divisió és absurda. S'han pronunciat altres discursos en el mateix sentit.

Després s'ha posat a debat el nou règim administratiu de Canaries.

DE GUERRA
Madrid, 23 febrer. — El ministre de la Guerra ha posat a la firma del rei els següents decrets:

Proposant als coronels d'infanteria don Luis Fernández Bernal i don Josep Borradó per al mando dels regiments de Ceuta i Espanya, respectivament, i al tinent coronel de la mateixa arma don Joaquim Muñoz per al mando del batalló de cazadores de Talavera.

Proposant per al mando del tercer estabiment de remonta al coronel de cavalleria don Clement Luque.

EL CONSELL D'ESTAT
Madrid, 23 febrer. — La comissió permanent del Consell d'Estat, en reunió extraordinària, ha acceptat la ponència del senyor Villanueva sobre les dretes crèdits demanats pel ministre d'Hisenda.

Segons sembla, en la ponència s'afirma que el Govern deu acudir al Parlament demanant un èxlibit d'indemnitat en aquells casos en que s'ha faltat a les disposicions vigents.

EN QUÈ QUEDEM?
Madrid, 23 febrer. — El periodista «El Mundo», que ahir atribuïa al general Puente certes declaracions de greu acusació prestades davant del jutge que instrueix la causa per la publicació d'una carta, avui diu que pot assegurar que en la darrera declaració de l'exquede de l'esquadra, aquest se limità a contestar les preguntes que se li varen fer.

S'BRE UNES DECLARACIONS
Madrid, 23 febrer. — Referint-se a les declaracions que ha fet avui el jefe del Govern amb motiu del Consell celebrat al Palau, el periodista «El Mundo» se dol dels judicis emesos pel senyor Canalejas respecte la premsa conservadora i recorda les violentes campanyes que feu el senyor Maura contra la premsa liberal.

EN FAVOR DE L'EMBAIXADA MEXICANA
Madrid, 23 febrer. — A les vuit de la nit, se celebra al Palau, un banquet en honor de l'embaixador extraordinari de Mèxic, senyor Gamboa.

Hi assisteixen 60 comensals, la família real, l'embaixada mexicana, els alts patrits, el bisbe de Siv i els senyors Canalejas, García Prieto i Polavieja.

AGRESSIÓ
Madrid, 23 febrer. — En el carrer de Frai Luis de León, un carreter ha dirigit alguns piropos, un xic pujats de color, a dues noies que anaven acompanyades del promès d'una d'elles, nomenat Josep Uceda.

Aquest increpà durament al carreter per la seva imprudent fraseologia. El carreter s'envalentonà i donà una forta xurrutada a la cara del jove.

En el moment que aquest, indignat i descompost, s'ajupia per culir una pedra, el carreter s'hi abraonà, clavant-li, despietadament, dues punyalades al cap.

El públic volia linxar al carreter, el qual fou detingut per la policia i conduït al jutjat de guarda.

DE REPARACIÓ.-EL SENYOR FERRANDIZ
Cadix, 23 febrer. — Se realitzen activismes obres de reparació en el creuer «Infanta Isabel».

Ahir se verificaren proves en les màquines del creuer «Reina Regentes».

Demà marxarà cap a Valencia el senyor Ferrandiz, qui s'ha declarat partidari de establir l'Escola Naval a Sant Ferran.

DETENCIÓ
Melilla, 23 febrer. — Una parella de la policia indígena ha capturat al moro Aisa ben Mohamet, autor de l'agressió a un soldat del regiment de Melilla.

Avui mateix ha ingressat en les presons del quartel de Santiago.

El moro Aisa fa protestes de la seva innocència.

Està incomunicat.

El jutge i secretari de la sumaria instruida a l'efecte, han practicat importants diligències.

D'ELECCIONS
Palma, 23 febrer. — Els conservadors han designat als senyors Antoni Barceló i Enric Merera, per lluitar com a candidats pel districte de Manacor en les vinentes de diputats provincials.

EL SINDICAT VINICOLA
Madrid, 23 febrer. — Amb l'express marxa cap a Puerto de Santa Maria, una comissió del Sindicat Vinícola, per exposar al senyor Cobian les arbitrarietats que cometien els funcionaris d'Hisenda.

CONSUMER MORT
La Lina, 23 febrer. — Al tractar un consumer de descomisar una partida de peix propietat d'un tal Rafael Andreu, aquest inferí a aquell quatre punyalades deixant-lo mort a l'acte.

NOTES DIVERSES
Madrid, 23 febrer. — Demà marxarà el senyor Merino amb la seva família cap a Burjassot, ont pensa passar-hi els dies de Carnestoltes.

S'ha concedit la gran creu d'Alfons XII a l'embaixador extraordinari de Mèxic senyor Gamboa.

S'ha reunit l'Associació de Mestres, acordant tributar un homenatge a la memoria de don Joaquim Costa.

El senyor Miranda ha conferenciat extensament amb el senyor Canalejas.

S'ha nomenat consell d'Hisenda a don Ignasi Arenas, viscontat de Lisboa, i consell de Mèxic, al senyor Moreno Rosales, viscontat de Gibraltar.

LA PREMSA DE MADRID

LA «GACETA»

Madrid, 23 febrer. — La «Gaceta» publica:

Real decret concedint la gran creu de la orde civil d

